

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **L. T.**, zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2019, č. j. OAM-306/ZA-ZA11-VL16-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2020, č. j. 28 Az 16/2019 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Tomáši Těšiteli, advokátu se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

[2] Krajský soud shledal, že obsah správního spisu je dostatečným podkladem pro závěr, podle kterého neuvedla žalobkyně žádné nové skutečnosti, které by bez jejího zavinění nemohly být zkoumány v rámci předchozího pravomocně skončeného řízení. Žalobkyně ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla v zásadě totožné důvody jako v předchozí žádosti. Nebylo ani zřejmé, že žalovaný v případě žalobkyně shledal důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka namítala, že krajský soud se nevypořádal s její námitkou, podle níž bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné z důvodů porušení základních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a porušení povinností v kontextu zákona o azylu. Stěžovatelka argumentovala tím, že krajský soud se omezil na opakování jejich tvrzení a opakování závěrů žalovaného uvedených v napadeném rozhodnutí.

[5] Stěžovatelka dále namítla, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo taktéž stíženo vadami, neboť nebylo opřeno o dostatečné množství relevantních podkladů, které si žalovaný i krajský soud pro své rozhodnutí opatřili, a to ve vztahu k reálné situaci a možnostem mafiánských skupin na území Ukrajiny. Žalovaný ani krajský soud tak neměli možnost posoudit objektivně hrozbu ohrožení života nebo jiné závažné újmy bezprostředně hrozící stěžovatelce při návratu na Ukrajinu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které stěžovatelka sdělila, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Dále odmítl stěžovatelčiny námitky, neboť stěžovatelka již v minulém řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že přijela do České republiky za prací a za synem, který zde dlouhodobě žije.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 s. ř. s.).

[8] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[9] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal. Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatelky nesplňuje podmínky přijatelnosti, resp. ani v dalším nepřesahuje její zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[11] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že z jeho konstantní judikatury je zřejmé, že míra obecnosti či konkrétnosti námitky předurčuje do značné míry obecnost či konkrétnost, kterou je soud povinen se s touto námitkou vypořádat. Stěžovatelka v obecné rovině uvedla, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s její námitkou, podle níž žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními správního řádu. Nejvyšší správní soud nezjistil, že napadený rozsudek trpí vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze

pokračování

považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že krajský soud vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností a všechny stěžovatelkou uplatněné námitky řádně a srozumitelně vyhodnotil.

[12] Také další námitka stěžovatelky byla veskrze velmi obecná a nereflekovala hlavní argumentační linii uplatněnou stěžovatelkou již v žalobě. Obecné konstatování, že si žalovaný ani krajský soud neopatrili dostatečné podklady ve vztahu k „*reálné situaci a možnostem mafiánských skupin*“ na území Ukrajiny, bylo na samé hranici projednatelnosti námitky. Ze správního spisu i ze žaloby je zřejmé, že stěžovatelka při podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu poukazovala zejména na to, že pochází z města Luhansk; Ukrajina pak podle ní nyní zablokovala obyvatelům této oblasti vyplácení důchodů a stěžovatelka měla obavy z toho, zda by se na území Ukrajiny mohla uživit.

[13] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je nepřijatelná opakovaná žádost cizince, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[14] Z ustanovení § 11a zákona o azylu pak plyne, že ministerstvo při hodnocení opakované žádosti o mezinárodní ochranu nejprve posoudí přípustnost takovéto žádosti, a to, zda žadatel uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a citovaného zákona.

[15] Krajský soud posoudil stěžovatelkou uplatněné námitky velice podrobně na str. 7 a násl. napadeného rozsudku. Vycházel také z judikatury zdejšího soudu, která se podáním opakovaných žádostí již mnohokrát zabývala. Krajský soud zjistil, že stěžovatelka v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu zmiňovala rovněž špatné ekonomické poměry a konkrétně to, že Ukrajina nevyplácela peníze. Uvedla také, že má nemocné srdce a léčí se s vysokým tlakem. Obdobné důvody pak uvedla i ve druhé (nyní projednávané) žádosti. Krajský soud se obsáhle vyjádřil také k možnosti přihlídnutí k důvodům hodným zvláštního zřetele, přičemž neshledal, že by takové důvody byly v dané věci dány, proto uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud řízení o opakované žádosti stěžovatelky zastavil. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka své námitky obsáhleji nerozvedla, Nejvyšší správní soud odkazuje pro stručnost na odůvodnění napadeného rozsudku, které na stěžovatelkou uplatněné námitky velmi důsledně odpovědělo.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[18] Stěžovatelce byl usnesením ze dne 1. 11. 2019, č. j. 28 Az 16/2019 - 33, ustanoven zástupce Mgr. Tomáš Těšitel, advokát se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[19] Ustanovený zástupce stěžovatelky vyčíslil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby. Nejvyšší správní soud odměnu za požadovaný úkon právní služby nepřiznal, neboť dospěl k závěru, že nemohl mít pro stěžovatelku žádný přínos. Důvod, pro který zákon umožňuje ustanovit účastníkovi zástupce, jehož odměnu hradí stát, je zajištění ochrany práv a právem chráněných zájmů i těch účastníků, kteří by sami nebyli schopni hradit si zastoupení právním profesionálem. Stát tedy ustanovenému zástupci hradí odměnu pouze za ty úkony právní služby, které skutečně mohly ochraně těchto práv sloužit. Odporovalo by smyslu a účelu právní úpravy, pokud by ustanovený zástupce mohl úspěšně nárokovat odměnu za libovolný počet úkonů, aniž by byl zřejmý jejich přínos pro zastupovaného účastníka řízení (srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 – 59, nebo ze dne 12. 7. 2012, č. j. 1 As 98/2012 – 21).

[20] První část kasační argumentace přitom byla velmi obecná, neboť stěžovatelka v ní namítala v zásadě obecně nepřezkoumatelnost rozsudku; pouze uvedla, že se většina rozsudku omezila na opakování jejích tvrzení a závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí. V další části pak opět ve velmi obecné rovině uvedla, že řízení bylo zatíženo vadami a nebylo opatřeno dostatečným množstvím relevantních podkladů, a to ve vztahu k „*možnostem mafiánských skupin*“ na území Ukrajiny. Argumentace se v této části do značné míry odchýlila od hlavní argumentační linie uplatněné v žalobě, jak je již shora uvedeno, aniž by reflektovala individuální okolnosti nyní projednávané věci, a svědčila spíše o její „recyklaci“ v jiných obdobných věcech (srov. k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 Azs 186/2018 - 28, v němž byl zástupcem účastníka tentýž zástupce jako v nyní projednávané věci). Nejvyšší správní soud uzavírá, že tato argumentace nemohla projednávané věci nic přinést a za takový úkon zástupci odměna nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu